

בס"ד. שיחת אור לוי"ג שבט, ה'תשכ"ד.

— לצעירי תלמידי תומכי תמימים דמאנטרעאל שיחיו, בחדרו הק' —

דוברי לעיל (בהתוועדות ההילולא²) בענין שמפרשת בשלח³ נכנסים מיד⁴ לפרשת יתרו.

בפרשת יתרו מסופר אודות מתן תורה. מתן תורה הרי חשוב הרבה יותר מענין יתרו, ואעפ"כ נקראת הפרשה והשבת רק בשם "יתרו", ולא בשם המורה על ענין מ"ת⁵. ומזה מובן, שענין יתרו הוא חשוב ביותר, ושהוא (ויש ללמוד ממנו) הוראה (בעבודה) בענין מתן תורה.

ויובן ע"פ מ"ש בזוהר⁶, שאימתי הי' מתן תורה — דוקא לאחר שיתרו הודה בהקב"ה וקיבל על עצמו⁷ להתנהג ככל בני". וענין זה הביא לכך שהקב"ה נתן את התורה.

וזוהי הוראה לכאו"א מישראל, שכיצד יכול הוא לקבל את התורה — עי"ז שיפעל ב"יתרו" שנמצא בו⁸, דהיינו בגוף ונפש הבהמית, שמצד עצמם נמשכים הם לענינים גשמיים וחומריים — שלא ירדפו אחרי מותרות העולם הזה, אלא יסכימו ויודו ויחפצו בענינים שהנפש האלקית חפצה בהם — לימוד תורה וקיום מצוות,

וכאשר פועל בעצמו שלא רק נפשו האלקית תחפוץ לעשות את רצונו של הקב"ה, אלא גם גופו ונפשו הבהמית — הרי זה פועל שיקבל את התורה, שיבין את התורה ויצליח בזה.

והיינו לפי שהתורה אינה כשאר החכמות, להבדיל; כדי לקבל את התורה ולהצליח בה — יש צורך בזכות מיוחדת, כנוסח ברכת התורה:

אפשר (מצד בני"ה) הענין דמ"ת — עיקר פ' יתרו.

(5) דלא כפרשת בשלח, שנקראת ג"כ — שבת שירה. ער"ז — שבת חזק. ועוד (ראה גם שיחת ש"פ יתרו הערה 59 (לקמן ע' 94)).

(6) ר"פ יתרו (סז, ב ושם).

(7) ראה דב"ר פ"א, ה: "יתרו .. בא ונתגייר .. עתה ידעתי כו".

(8) "יתרו .. סטרא אחרא דאיהו סטר שמאלא" (זהר שם).

(1) הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידית), ונרפס בהוספות ללקו"ש ח"ד ע' 1271 ואילך. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.

(2) דש"פ בשלח, י"א שבט בסופה (לעיל ע' 12 ואילך).

(3) פרשת יציאת מצרים, אבל באופן ד"ברח העם" (בשלח יד, ה), כי הרע עדיין בתקפו כו' (עיין תניא ספלא).

(4) ש"פ הנ"ל אינו מובן איך תומי

"אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו". ולכן, עי"ז שפועל בעצמו שרצונו בתורה ומצוות יהי גם מצד הגוף ונפש הבהמית — "יתרו" — הנה זוהי הזכות שעל ידה מקבלים את התורה.

ולכן נקראת הפרשה בשם "יתרו" — כי זוהי ההקדמה וההתחלה שעל ידה מקבלים את התורה כולה, החל מ"אנכי הוי' אלקיך"¹⁰. וכיון שזוהי הוראה בתורה — הרי זו גם נתינת כח שיוכלו לקיימה.

* * *

יעזור לכם השי"ת שתפעלו גם על הגוף ונפש הבהמית, שגם להם יהי הרצון לתורה ומצוות, הענינים שבהם חפצה הנפש האלקית. ודבר זה יביא הצלחה בכל עניניכם.

יתן השי"ת שתגרמו רוב נחת לראשי-הישיבות והמשפיעים שלכם, ושהוריקם ירוו מכם רוב נחת לאורך ימים ושנים טובות, נחת יהודי ונחת חסידי.

תמסרו גם לחבריכם — אלו שלא היו כאן בגופם — אודות הענינים שדוברו בהתוועדות, וגם מה שדובר עתה. וכשיהיו דברים היוצאים מן הלב — אזי יהיו נכנסים אל הלב¹¹.

ובפרט כשתראו להם דוגמא חי ("א לעבעדיקן ביישפיל און מוסטער") ע"י ההנהגה שלכם.

ויהי רצון שכולכם יחד תבנו — ובודאי תבנו — את הישיבה "לשם ולתהלה ולתפארת"¹².

סעו לשלום.

(12) ירמי' (יג, יא). בדברים (כו, יט): "לתהלה ולשם ולת"ת" — חב"ד (לקו"ת שם). אבל תלמידים בלימודם (לכאורה) ההתחלה היא — הבנה, לשט, וכנ"ל בפנים.

(9) עיין תניא ספמ"ט: "ובנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי כו".
(10) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.
(11) ראה ספר הישר לר"ת שי"ג. הובא בשל"ה סט, א. ועוד.